

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Πέρσι περίπου τον ίδιο καιρό, ανεβάσαμε το έργο “Ντεσπεράντος” του Γιώργου Ηλιόπουλου. Κεντρικό του θέμα η αγωνία και η αβεβαιότητα των φοιτητών του σήμερα για την ζωή που ξετυλίγεται μπροστά τους, μια κατάσταση που καθορίζει και τις προσωπικές τους σχέσεις, τον έρωτα και τα σχέδιά τους για το μέλλον και διαφέρει πάρα πολύ από την κατάσταση των φοιτητών και γενικότερα των νέων στο παρελθόν, όπου ο ρυθμός της ζωής ήταν πιο ήρεμος και οι προκλήσεις διαφορετικές. Οι σκέψεις αυτές μας οδήγησαν στο αντίστοιχο έργο του Ξενόπουλου και μας γέννησαν την επιθυμία να συγκρίνουμε θεατρικά το χτες με το σήμερα. Γράφαμε λοιπόν στο πρόγραμμα των “Ντεσπεράντος”: “Η αναφορά στο παρελθόν μας έδωσε και μια άλλη ιδέα: να προγραμματίσουμε για το προσεχές μέλλον το ανέβασμα του έργου του Γρηγορίου Ξενόπουλου “Οι Φοιτηταί” που γράφτηκε έναν αιώνα πριν από τον Ζακυνθινό συγγραφέα, όταν οι φοιτητές είχαν άλλες προοπτικές, άλλα βιώματα αλλά και άλλες υποχρεώσεις.”

Έχοντας την τύχη και τη χαρά να έχουμε πάλι στην ομάδα μας τους νέους που πήραν μέρος στην παράσταση των “Ντεσπεράντος”, τολμούμε φέτος να ανεβάσουμε τους “Φοιτητές”, έργο κλασικό που έχει ανεβεί πολλές φορές στη σκηνή ελληνικών θεάτρων. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε το ανέβασμά του από το Εθνικό Θέατρο τις χρονιές 1934, 1941, 1948-49 και 1950-51, 1960, 1977, 1991 και τελευταία το 2000 που παρουσιάστηκε ως μουσικοχορευτική κωμωδία, σε διασκευή και σκηνοθεσία του Κώστα Τσιάνου και μουσική Γιούρι Στούπελ.

Βασιστήκαμε λοιπόν στην ιδέα του Κώστα Τσιάνου του 2000, ο οποίος γράφει στο πρόγραμμα της παράστασης αυτής: “Οι “Φοιτηταί” του Γρηγορίου Ξενόπουλου, από το 1919 που πρωτοπαίχτηκαν, δοξάστηκαν δεκάδες φορές στο Ελληνικό Θέατρο. Το θέμα, η μορφή και η δομή του έργου εύκολα με οδήγησαν στη διαπίστωση ότι οι “Φοιτηταί” θα μπορούσαν να είναι ένα κανονικό λιμπρέτο μουσικής κωμωδίας. Δεν είχα παρά να μετατρέψω πολλά διαλογικά μέρη και μονολόγους σε στίχους, να γίνουν τραγούδια και να χορογραφηθούν.” Ακολουθήσαμε με τις περιορισμένες ερασιτεχνικές μας δυνάμεις την ίδια συνταγή, επιστρατεύοντας τις δεξιότητες μελών μας, εκτός από τη υποκριτική, στον στίχο, τη μουσική και τον χορό για να δώσουμε τη δική μας άποψη στο έργο αυτό του Ξενόπουλου που γράφτηκε και παρουσιάστηκε το 1919 και αναφέρεται στο τέλος του 1903.

Θεωρήσαμε λοιπόν ότι οι φοιτητές των αρχών του 1900, σε αντιδιαστολή με τη σκληρότητα και το ρεαλισμό των φοιτητών “Ντεσπεράντος” της εποχής μας εκατό και πλέον χρόνια μετά, θα ταίριαζαν καλύτερα σε ένα μουσικοχορευτικό περιβάλλον που, χωρίς να αλλοιώνει τη δύναμη της νεότητας, τονίζει ακόμη περισσότερες τις διαφορές των δύο εποχών.

Ελπίζουμε ότι, συμμετέχοντας ως θεατές στην σημερινή μας παράσταση, θα συμφωνήσετε κι εσείς μαζί μας.

Καλή σας διασκέδαση!

Η ομάδα

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ (1867-1951)

Στις 9 Δεκεμβρίου 1867 γεννιέται ο Γρηγόριος στο Φανάρι της Πόλης από τον Ζακυνθινό (με καταγωγή από την Πελοπόννησο) Διονύσιο Ξενόπουλο και τη Φαναριώτισσα Ευθαλία Θωμά. Με βάση την καταγωγή του αυτή και επειδή ο ίδιος στη συνέχεια μεγάλωσε στην Ζάκυνθο και ωρίμασε στην Αθήνα αναφέρει σε μια αυτοβιογραφία του ότι είναι “Πανέλληνας”. Το 1868 η οικογένεια εγκαταστάθηκε στην Ζάκυνθο όπου ο Ξενόπουλος πέρασε τα παιδικά και εφηβικά του χρόνια έως το 1883 οπότε και φεύγει στην Αθήνα όπου για πέντε χρόνια ακολούθησε στο Πανεπιστήμιο “Φυσικομαθηματικά, Φιλολογικά, Φιλοσοφικά και Βιολογικά μαθήματα.” Πολύ σύντομα όμως τον κερδίζει το γράψιμο που έτσι κι αλλιώς το είχε αρχίσει ήδη, “εξ απαλών ονύχων” όπως περιγράφει ο ίδιος, από την Β’ Γυμνασίου με ένα διηγηματάκι με τίτλο “Η Ρόζα και οι ερασταί της”. Η επίσημη είσοδός του όμως στον λογοτεχνικό στίβο γίνεται το 1885 με το χιουμοριστικό -σατιρικό διήγημα “Ελληνικού αγώνος τριακοσιόδραχμον έπαθλον” και συνεχίζεται με τις μυθιστορηματικές συνθέσεις “Ο άνθρωπος του κόσμου” και ο “Νικόλαος Σιγαλός”.

Το 1890 αναλαμβάνει την αρχισυνταξία της “Εικονογραφημένης Εστίας” υπο τον Γ.Δροσίνη και για μικρό διάστημα τη διεύθυνσή της μπαίνοντας έτσι στον εκδοτικό χώρο. Το 1892 εισέρχεται στο χώρο του θεάτρου ως κριτικός με δοκίμια για τον “Βασιλικό” του Μάτση και τον “Χάση” του Γουζέλη. Το 1894 παντρεύεται την Ευφροσύνη Διογενίδη από την οποία αποκτά μια κόρη, τη Λεονή, για να χωρίσει όμως τον επόμενο χρόνο, “φιλικά και ανώδυνα ένεκα ασυμφωνίας χαρακτήρων”, όπως έγραψε ο ίδιος. Στις 25 Ιουνίου του ίδιου χρόνου δημοσιεύει στην Εστία το θεατρικό του πρωτόλειο “Η καλλιτέχνις” ενώ στις 29 Οκτωβρίου προλογίζει την περίφημη προμερία των “Βρυκολάκων” του Ιφεν, από τον Ευτύχιο Βονασέρα. Τον Αύγουστο του 1895 ο Ν. Λεκατσάς αναβάζει το έργο του “Ψυχοπατέρας” και το Δεκέμβριο τον “Τρίτο”, δράμα σαφώς επηρεασμένο από τον Ιφεν.

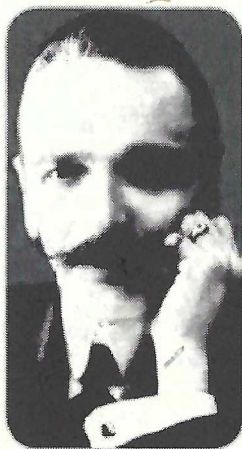
Το 1896 αναλαμβάνει αρχισυντάκτης στη “Διάπλωση των Παιδων” από τις σελίδες της οποίας θα προσφέρει για πενήντα περίπου χρόνια, σημαντικό παιδαγωγικό έργο ενώ συνεχίζει και το συγγραφικό του έργο με άρθρα, μελέτες, θεατρικές κριτικές, διηγήματα και μυθιστορήματα. Τα άρθρα του αφορούν γνωστούς λογοτέχνες και δραματουργούς της εποχής όπως ο Α. Λασκαράτος, Γ. Καμπύσης, Α. Καρκαβίτσας, Δ. Βερναρδάκης, Π. Νιρβάνας, Α. Παπαδιαμάντης, Γ. Σουρής, Στρίνμπεργκ κλπ.

Το Φεβρουάριο του 1901 συνυπογράφει μαζί με τον Παλαμά, τον Νιρβάνα, τον Πορφύρα, τον Βλαχογιάννη κ.ά. την εισήγηση του Χρηστομάνου για την ανανέωση της δραματικής ποίησης και της σκηνικής τέχνης του τόπου, που έγινε στο Θέατρο του Διονύσου στην Ακρόπολη. Την ίδια χρονιά δημοσιεύει την πρώτη σειρά διηγημάτων του και παντρεύεται την Χριστίνα Κανελλοπούλου με την οποία απέκτησε δύο κόρες, την Κάκια και την Ευθαλία.

Τον Μάρτιο του 1904 δημοσιεύει στα “Παναθήναια” ένα πολύ σημαντικό μελέτημα για τον Καβάφη, το πρώτο που γράφεται γι’ αυτόν και συνάμα η πρώτη του αναγνώριση στον Ελλαδικό χώρο. Αρχίζει να μετατρέπεται σε επαγγελματία συγγραφέα γράφοντας σε πολλές εφημερίδες και περιοδικά, όπως το “Εθνος”

και τα “Παναθήναια”, ενώ θεατρικά έργα του ανεβαίνουν συνεχώς στις Αθηναϊκές σκηνές. Χαρακτηριστικά αναφέρονται. “Το μυστικό της κοντέσσας Βαλέραινας” στη Νέα Σκηνή του Χρηστομάνου, “Φωτεινή Σάντρη” θεατρική διασκευή του μυθιστορηματός του Κόικινος Βράχος με την Κυβέλη, “Στέλλα Βιολάντη” με την Κοτοπούλη, “Ο πειρασμός”, επιτυχία της Κυβέλης, “Το Φιόρο του λεβάντε” και “ Δεν είμαι εγώ” από τον μεγάλο κωμικό της εποχής Νικόλαο Πλέσσα, “Οι Φοιτηταί” με τον Βεάκη, “Ανιέζα” με την κόρη της Κυβέλης Αλίκη και τον Χριστόφορο Νέζερ, η μονόπρακτη κωμωδία “Ο θείος Ονειρος” σε σκηνοθεσία Φώτου Πολίτη στα εγκαίνια του Εθνικού Θεάτρου το 1932, ενώ το 1933 η τελευταία μεγάλη του επιτυχία γραμμένη για το Εθνικό Θέατρο “Ο Ποπολάρος”, διασκευή της νουβέλας του “Αντάρτης”.

Το 1922 βραβεύεται με το “Εθνικό Αριστείο Γραμμάτων και Τεχνών” και το 1927 ιδρύει τη “Νέα Εστία”, ένα από τα μακροβιότερα περιοδικά. Το 1929 βραβεύεται από την Ακαδημία Αθηνών, ενώ το 1931 εκλέγεται τακτικό μέλος της και πρόεδρος της εκτελεστικής επιτροπής του Εθνικού Θεάτρου. Το 1934 ιδρύει μαζί με τον Παλαμά, Σικελιανό και Καζαντζάκη την Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών που τόσα προσέφερε στην πνευματική ζωή του τόπου. Το 1935 δημοσιεύεται το άρθρο του “Η διασκεδαστική Τέχνη”, απόσταγμα της πενήντάχρονης ενασχόλησής του με τη λογοτεχνία και συγχρόνως μανιφέστο, ενώ το 1938-1939 δημοσιεύει την αυτοβιογραφία του σε συνέχειες στα Αθηναϊκά με τον τίτλο “Η ζωή μου σαν μυθιστόρημα”. Το 1944 καίγεται στα Δεκεμβριανά το σπίτι του και χάνονται πολλά ανέκδοτα έργα που υπήρχαν στο αρχείο του. Στις 14 Ιανουαρίου 1951 πεθαίνει πλήρης ημερών.

ΦΟΙΤΗΤΑΙ: ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Οι Φοιτηταί είναι ένα δραματάκι από την φοιτητική ζωή, κατά το είδος του ιταλικού “Αντίο Νέοτης” και του γερμανικού “Παλιά Χαϊδελβέργη”. Κανένα από τα δύο αυτά έργα δεν εγνώριζα όταν συνέλαβα την ιδέα των “Φοιτητών” μου. Υπάρχει γράμμα μου προς τον συνάδελφον κ. Τίμον Μωραϊτίνη, εις το οποίον του εκθέτω την υπόθεσιν, από το 1908, όταν δηλαδή το “Αντίο Νέοτης” δεν είχε ακόμη φανή ούτε εις την Ιταλίαν. Όσον δια την παλαιότεραν “Παλιά Χαϊδελβέργη”, μόνον αφού επαίχθησαν οι “Φοιτηταί” μου τω 1919, έμαθα από τον φίλον μου κ. Μπάρτ ότι υπήρχε κάτι παρόμοιον γερμανικόν, το έφερα να το διαβάσω από περιέργειαν και τόσο μου άρεσε, ώστε το διασκεύασα δια το ελληνικόν θέατρον με τίτλον “Ο Πρίγκιψ Φοιτητής”. Και τα δύο αυτά έργα -και το ιταλικόν και το γερμανικόν- όπου επαίχθησαν, είχαν πολύ μεγάλην επιτυχίαν. Το ίδιο και οι “Φοιτηταί” μου, όταν ενεφανίσθησαν δια πρώτην φοράν εις τα “Ολύμπια” από τον Θίασον του “Θεάτρου των Συγγραφέων”. Είναι βλέπετε, το θέμα που τραβά πρώτα-πρώτα. Η φοιτητική, η νεανική ζωή με τα όνειρά της με τους ενθουσιασμούς της, με τους ρωμαντισμούς της, με τους φανατισμούς της, με τας πλάνας της, ενδιαφέρει, περισσότερον και από εκείνους που την ζούν, εκείνους που την έζησαν και την αναθυμούνται. Αυτού του είδους τα έργα τους ξανακυρίζουν στα παλιά, τα καλοθύμητα χρόνια των, τους κάμνουν να βλέπουν τον εαυτό τους όπως ήταν τότε κι όπως -δυστυχώς- δεν είναι πλέον, και τους συγκινούν βαθειά -αλλά και κρυφά- εμφανίζοντας μίαν περίοδο της ιδίας των ζωής, που ήταν η ωραιότερα απ’όλας και που εχάθη δια παντός....Οι άνδρες μπορεί να διαφέρουν πολύ, ο ένας από τον άλλον. Οι νέοι όμως, όπως και οι γέροι, κατά βάθος είναι οι ίδιοι, είναι εκείνοι προπάντων που ζούν υπο τας αυτάς συνθήκας, κι έχουν τας αυτάς ασχολίας, και μαθαίνουν τ’αυτά πράγματα, και ανήκουν πνευματικώς εις την αυτήν τάξιν, όπως οι φοιτηταί κάθε χώρας και κάθε εποχής.

Οι Αθηναίοι φοιτηταί της εποχής των Ευαγγελικών και των Ορεσטיακών, τους οποίους παρουσιάζει το δραματάκι μου, ήσαν φανατισμένοι με την γλώσσαν. Το γλωσσικό ζήτημα, οξύτατον τότε, τους κινούσε και τους διαιρούσε. Αλλά τι σημαίνει; Ένα ζήτημα, εις το οξύ του στάδιον κινεί πάντοτε και διαιρεί τους φοιτητάς. Κι ό,τι κάμνουν οι Αθηναίοι της εποχής εκείνης το έκαναν οι Γάλλοι κατά τα Δρεϋφουσιικά ή τα Μοναστηριακά των, και οι Γερμανοί, όταν εξητούσαν να σβησθή από τον Ποινικόν Νόμον κάποιο άρθρο που το θεώρουν ανελεύθερο. Όλοι οι φοιτηταί του κόσμου, ορμητικοί, ασυλλόγιστοι, ενθουσιώδεις, αψηφούν και την ζωήν των δια την ιδέαν των. Με την ιδίαν ευκολίαν, όταν ερωτεύονται δυνατά, ιδανικά, ρωμαντικά -και πώς αλλέως ερωτεύεται ένα φοιτητής;- το κάμνουν δια μίαν γυναίκα. Εις το έργον μου υπάρχον δύο, ο Τάσος Λούζης και ο Θάνος. Ο ένας αποπειράται αυτοκτονίαν γι’αγάπη της Φανής, της κόρης της σπιτονοικοκυράς του. Ο άλλος πηγαίνει με τους ομόφρονάς του να εμποδίση δια της βίας την “βέβηλον” παράστασιν της “Ορεστείας” και παίρνει μια σφαίρα εις τον ώμον. Ο ένας “σκοτώνεται” δια μίαν γυναίκα, ο άλλος δια μίαν γλώσσαν. Κι οι δύο αυτοί φοιτηταί συμπληρώνουν ο ένας τον άλλον και αποτελούν ένα -τον αιώνιον. Υπάρχει, τώρα κι ένας τρίτος: ο Βάσος. Αυτός δεν θ’αψηφούσε την ζωήν του ούτε δια την γυναίκα, ούτε δια την ιδέαν. Είναι απαθής, αδιάφορος, μετρημένος, σκεπτικιστής. “Γλώσσα και Γυναίκα -δικαιολογείται- είναι όργανα και τα δύο. Ποτέ σκοπός”. Εις τούτο ομοιάζει με τον γέρο -Πλάτωνα, τον “πατέρα των Φοιτητών”. Και αποτελεί μέσα στους νέους μίαν εξαίρεσιν. Διότι όπως όλοι οι κανόνες, κι’ όλαι αι τάσεις επίσης έχουν τις εξαιρέσεις των. Και η

εικών δεν θα ήτο πλήρης αν, μαζί με τον Τάσον και τον Θάνον, δεν υπήρχε κι' ένας Βάσος.

Δύο λέξεις ακόμη δια την Φανήν, την κόρη της σπιτονοικοκυράς, την νεαρά Αρσακειάδα. Ο τύπος της δεν είναι τόσοσιν ασυνήθης εις την τάξιν αυτήν. Πολλά δυστυχισμένα κορίτσια, που η χήρα μητέρα των, δια να ζήση, κάνει το σπίτι της "φοιτηταριό", συνηθίζουν από μικρά στα χάνδια και τα θεωρούν "τίποτε κακό" και αφού ακόμη μεγαλώσουν. Διατηρούν όμως την ψυχικήν των αγνότητα -όχι όλα βέβαια- μένουν στο βάθος καλά και τίμια κορίτσια, και μόνον όταν ερωτεύονται αληθινά, συναισθάνονται έξαφνα και φρονιμεύουν τόσο πολύ, ώστε να μην αφήνουν να τα εγγίσση ούτε ο αγαπημένος. Αυτή είναι η περίπτωση της Φανής, η οποία δίδει αφορμήν εις το δραματάκι του Τάσου που χωρίζει τόσοσιν αποτόμως τους δύο ερωτευμένους, οι οποίοι επανευρίσκονται κι' ενώνονται μόνον μετά δέκα έτη, όταν έχει αρθή πλέον η παρεξήγησις και η Φανή έχει δειχθεί οποία είναι.

Πολλοί θα πουν ότι η φοιτητική ζωή έχει αλλάξει από τότε. Το παραδέχομαι. Δεν ήτο δυνατό να μην επηρεασθή και αυτή από το πνεύμα της εποχής, ούτε να μη συμμορφωθή με μερικάς νέας συνθήκας. Ίσως οι σημερινοί φοιτηταί, πρακτικώτεροι, ενδιαφέρονται περισσότερον δια τα "αιτήματα" των, δια τα οποία και απεργούν, κι' ίσως ακόμη ερωτεύονται κάπως διαφορετικά από τον Τάσον.....Αλλά τι τα θέλετε! Η νεότης είναι πάντα νεότης. Κι έχω την υποψίαν ότι, παρα τα εξωτερικά φαινόμενα, τα απατηλά, και οι σημερινοί φοιτηταί κατά βάθος είναι οι ίδιοι, όπως θα είναι και οι αυριανοί.....

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(από το πρόγραμμα της παράστασης του Εθνικού Θεάτρου το 1934)

Η ΑΘΗΝΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ «ΦΟΙΤΗΤΩΝ»

1891 - Κάνουν την εμφάνισή τους τα ψυγεία πάγου που αντικαθιστούν τα «φανάρια» με τη σίτα. Ο Ξενόπουλος αναλαμβάνει την αρχισυνταξία της Εικονογραφημένης Εστίας.

1892 - Η Αθήνα των 130.000 κατοίκων ταλαιπωρείται απο χολέρα, ενώ μονομαχίες αναφέρονται καθημερινώς στις εφημερίδες.

1893 - Ο Πρωθυπουργός Χ. Τρικούπης κηρύσσει πτώχευση της χώρας με τη γνωστή φράση του «Δυστυχώς επτωχεύσαμεν». Αυτοκτονία του γιατρού Μιχαήλ Μιμίκου και της γκουβερνάντας στα ανάκτορα Μαίρης Βέμπερ. Εγκαίνια της διώρυγας της Κορίνθου και αναβάθμιση του Πειραιά που διεκδικεί έτσι την πρώτη θέση απο την Σύρο.

1894 - Η χρήση ηλεκτρικής ενέργειας παίρνει συστηματική μορφή με την λειτουργία του ηλεκτρικού εργοστασίου του Νέου Φαλήρου. Παντρεύεται ο Ξενόπουλος και προλογίζει την παράσταση των 'Βρυκολάκων' του Ιψεν.

1895 - Ολοκληρώνονται τα έργα της υπόγειας διαδρομής του ατμοκίνητου τρένου απο το Θησείο στην Ομόνοια. Ανεβαίνουν έργα του Ξενόπουλου από το Θίασο Ν. Λεκατσά ('Ψυχοπατέρας' και 'Τρίτος')

1896 - Οι Α' Ολυμπιακοί αγώνες στην Αθήνα και κυκλοφορία του πρώτου αυτοκινήτου απο τον θιασάρχη Κωνσταντίνο Χρηστομάνο.

1901 - Εγκαινιάζεται το «Βασιλικό» Θέατρο στην Αγίου Κωνσταντίνου και η Αθήνα συγκλονίζεται από αντιδράσεις των φοιτητών για την μετάφραση του Ευαγγελίου στην Δημοτική (Ευαγγελικά).

1903 - Νέες διαδηλώσεις των φοιτητών για το γλωσσικό, αυτή τη φορά για τη μετάφραση και το ανέβασμα της Ορέστειας στο Βασιλικό Θέατρο (Ορεστειακά).

1904 - Ο ατμοκίνητος σιδηρόδρομος Αθηνών-Πειραιώς μετατρέπεται σε ηλεκτροκίνητο και δημιουργείται νέος σταθμός στο Νέο Φάληρο που γίνεται κέντρο αναψυχής. Η 'Νέα Σκηνή' του Χρηστομάνου ανεβάζει το 'Μυστικό της κοντέσσας Βαλέραινας' του Ξενόπουλου..

1905 - Ασφαλοστρώνεται η οδός Αιόλου και ηλεκτροφωτίζεται η Αθηνάς.

1906 - Πρώτος υπαίθριος κινηματογράφος στο Σύνταγμα, ενώ οι νέες τεχνολογίες, όπως ο τηλεγράφος, το αεροπλάνο κ.λπ., φτάνουν και στην Αθήνα.

1908 - Εμφανίζονται τα πρώτα ηλεκτροκίνητα τραμ. Πρώτη τηλεφωνική εγκατάσταση με 800 συνδρομητές απο 175.000 κατοίκους της Αθήνας. Ο Ξενόπουλος γράφει για την Κυβέλη την 'Φωτεινή Σάντρη'.

1909 - Εξέγερση αξιωματικών στο Γουδί και εμφάνιση του Ελευθερίου Βενιζέλου στην πολιτική σκηνή. Καθιερώνεται η Κυριακή ως αργία. Ο Ξενόπουλος γράφει για την Κοτοπούλη την 'Στέλλα Βιολάντη'.

1910 - Ηλεκτροφωτίζονται όλοι οι κεντρικοί δρόμοι των Αθηνών. Καθιερώνεται το δεκάωρο εργασίας. Μεγάλη επιτυχία της Κυβέλης με τον 'Πειρασμό' του Ξενόπουλου.

1912 - Ο Βενιζέλος κερδίζει πανηγυρικά τις εκλογές - Πρώτος Βαλκανικός Πόλεμος και απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης.

1913 - Δεύτερος Βαλκανικός Πόλεμος και άνοδος στον Θρόνο του Κωνσταντίνου Α' μετά τη δολοφονία του Γεωργίου Α'. Υπογράφεται η Συνθήκη του Λονδίνου που ενσωματώνει στην Ελλάδα την Κρήτη, Μακεδονία, Ιωάννινα. Στην Αθήνα των 200.000 κατοίκων ιδρύεται σχολή οδηγών.

1914 - Α' Παγκόσμιος Πόλεμος. Παραίτηση Βενιζέλου μετά από σύγκρουση με τον βασιλιά για το ποια πλευρά θα υποστηρίξει η Ελλάδα. Το 'Φιόρο του Λεβάντε' παίζεται με μεγάλη επιτυχία από τον Θίασο του κωμικού Νικολάου Πλεσσα.

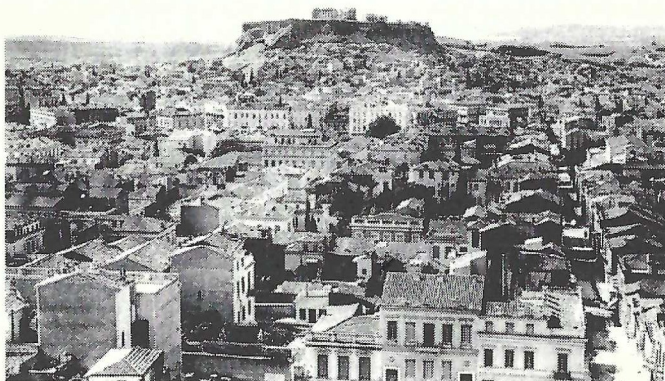
1915 - Μεγάλες ανατιμήσεις στα είδη της πρώτης ανάγκης και στα ενοίκια. Η Κυβέρνηση επιβάλλει ενοικιοστάσιο και παύση εξώσεων.

1916 - Δυο κυβερνήσεις στην Ελλάδα -μία επαναστατική του Βενιζέλου στην Θεσσαλονίκη και μία διορισμένη απο το Βασιλιά στην Αθήνα.

1917 - Με τις εξελίξεις του Α' Παγκοσμίου Πολέμου ο βασιλιάς παραιτείται υπερ του γιού του Αλεξάνδρου και ο Βενιζέλος μεταφέρει την κυβέρνηση πάλι στην Αθήνα.

1918 - Οκτωβριανή επανάσταση -νέες ιδέες στην Αθήνα.

1919 - Τέλος του Πολέμου-Ο Ξενόπουλος γράφει τους 'Φοιτητές'. Στην Αθήνα λειτουργούν πάνω από 400 ζαχαροπλαστεία.

Άποψη της Αθήνας από τον Λυκαβηττό, 1910

ΤΑ “ΟΡΕΣΤΕΙΑΚΑ” ΤΟΥ 1903

Ο Ξενόπουλος τοποθετεί την πλοκή των “Φοιτητών” τον Οκτώβριο-Νοέμβριο του 1903, που χαρακτηρίζονται από διαδηλώσεις των φοιτητών της εποχής που αντιτίθενται στο ανέβασμα από το Βασιλικό Θέατρο της “Ορέστειας” του Αισχύλου μεταφρασμένης στη Δημοτική.

Το Βασιλικό Θέατρο είχε εμφανισθεί στην καλλιτεχνική ζωή των Αθηνών τον Νοέμβριο του 1901 με διευθυντή τον Νικόλαο Θών και σκηνοθέτη τον Θωμά Οικονόμου, υπό την επίβλεψη του ιδρυτή και χορηγού του Γεωργίου Α'. Την ίδια εποχή ιδρύεται και η Νέα Σκηνή του Κωνσταντίνου Χρηστομάνου που ως πρώτη παράσταση ανεβάζει, σε μετάφραση δική του στη δημοτική, την Άλκηστη του Ευριπίδη. Η προσπάθεια της παρουσίασης των τάσεων στις σκηνές της Ευρώπης και ιδιαίτερα της Γερμανίας -όπου επιχειρείται αναβίωση του Αρχαίου δράματος και τις οποίες γνωρίζουν καλά λόγω σπουδών εκεί οι δύο σκηνοθέτες- αλλά και ο ανταγωνισμός οδηγούν το Βασιλικό Θέατρο στο ανέβασμα της “Ορέστειας”, το 1903, μεταφρασμένης στη δημοτική.

Είχαν προηγηθεί σημαντικά επεισόδια, τα “Ευαγγελικά”, εξ αιτίας του γλωσσικού τον Νοέμβριο του 1901, με αφορμή την μετάφραση του Ευαγγελίου στην Δημοτική από τον Αλέξανδρο Πάλλη που δημοσιεύτηκε σε συνέχειες στην εφημερίδα “Ακρόπολη”. Η ενέργεια αυτή συνδέθηκε και με προηγούμενη παρόμοια προσπάθεια μετάφρασης του Ευαγγελίου στη δημοτική που υποστηρίχθηκε από την Βασίλισσα Όλγα. Λόγω της ρωσικής καταγωγής της Όλγας, η προσπάθεια αυτή συνδέθηκε και με εθνικά θέματα, γιατί θεωρήθηκε ως δάκτυλος των Σλάβων με στόχο τα διαδραματιζόμενα στην Μακεδονία και τον αγώνα της για προσάρτησή της στην Ελλάδα.

Ο σκηνοθέτης του Βασιλικού Θεάτρου Θωμάς Οικονόμου, έχοντας υποψη του ανάλογες παραστάσεις της “Ορέστειας” στο Βερολίνο και στη Βιέννη σε μετάφραση στα γερμανικά από τον φιλόλογο Βιλλάμοβιτς Μέλεντορφ και με σκηνική διασκευή του Χανς Οβερλεντερ, ανέθεσε στον αρχαιολόγο Γεώργιο Σωτηριάδη τη μετάφραση, στον διάσημο γερμανό Zutkameyer τη σκηνογραφία και παράγγειλε στον Κωστή Παλαμά μια “Ωδή για τον Αισχύλο” για να την απαγγείλει πριν από την παράσταση η Μαρίκα Κοτοπούλη. Όπως ανακοινώνεται πριν από την πρεμιέρα, τα είδη του βεστιαρίου -πάνω από 100 στολές, το άρμα του Αγαμέμνονα, αρχαία αγγεία, ξίφη, θώρακες, περικεφαλαίες κ.λπ.- παραγγέλθηκαν στην Γερμανία. Στους ρόλους σημαντικοί ηθοποιοί της εποχής, όπως Ε. Φύρστ, Α.Νίκας, Ν. Μέγγουλας, Ε. Λεονάρδου, Β. Στεφάνου, Μ. Κοτοπούλη κ.α.

Ενώ σε ορισμένους κύκλους το εγχείρημα αντιμετωπίστηκε θετικά, σε άλλους κυριάρχησαν αρνητικά σχόλια και κυρίως για την μετάφραση στη δημοτική, σε συνδυασμό πάλι με το Μακεδονικό, την

ρώσικη καταγωγή της Όλγας και ενέργειες των Σλάβων στην περιοχή, αλλά και με την πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα.

Βασικός υποστηρικτής της καθαρεύουσας είναι ο καθηγητής της Αρχαίας Λογοτεχνίας και Γλώσσας της Φιλοσοφικής Σχολής του πανεπιστημίου Αθηνών Γεώργιος Μιστριώτης, ο οποίος είχε ιδρύσει το 1895 την “Υπέρ της διδασκαλίας αρχαίων δραμάτων Εταιρεία”. Στόχος της ήταν “...η ακριβής και εν τη πρωτοτύπω γλώσση διδασκαλία τραγωδιών και κωμωδιών των αρχαίων ελλήνων ποιητών.” Ο ίδιος αναλαμβάνει τη σκηνοθεσία και οι φοιτητές του ως ηθοποιοί την απόδοση σε ερασμιακή μάλιστα προφορά. Στο περιοδικό “Νουμάς” του Δ.Ταγκόπουλου που θεωρήθηκε όργανο των δημοτικιστών υπάρχει η εξής αναφορά που εξηγεί εν μέρει την αντίδραση στο ανέβασμα της Ορέστειας: “Λοιπόν, ο Μιστριώτης φωνάζει για τις μεταφράσεις των αρχαίων δραμάτων, πρώτα γιατί είναι Δεληγιαννικός και τον βάλανε να δημιουργήσει ζήτημα και δεύτερον γιατί είναι πρόεδρος της εταιρείας προς ρεζίλευσιν αρχαίων δραμάτων....”.

Η παράσταση γίνεται μέσα σε αντιδράσεις και διαδηλώσεις των φοιτητών από 1 έως 9 Νοεμβρίου, ενώ προγραμματίζεται παράσταση για τις 15 Νοεμβρίου προς τιμή του Γεωργίου Α’ και με προσκεκλημένη όλη την πολιτική ηγεσία υπό τον Πρωθυπουργό Δ. Ράλλη. Το απόγευμα της 15 Νοεμβρίου οι φοιτητές, ξεκινώντας από το καφενείο Γαμβέττα στην Ομόνοια με συνθήματα “Κάτω οι μαλλιαροί-Κάτω οι υπονομευόντες την ύπαρξιν του κράτους και όλου του Ελληνισμού-Κάτω οι Σλάβοι-Κάτω η μετάφρασις-Ζήτω ο Μιστριώτης” διαδηλώνουν δυναμικά εναντίον της παράστασης. Οι δυνάμεις ασφαλείας της εποχής -αστυφύλακες, πεζικό και ιππικό- επεμβαίνουν και αναφέρονται τραυματισμοί, συλλήψεις καθώς και ένας θάνατος νεαρού εφημεριδοπώλη από την Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου.

Η παράσταση έγινε κανονικά, αλλά τα γεγονότα αυτά έμειναν στην ιστορία ως “Ορεστειακά”.

**ΑΙ ΣΘΕΣΙΝΑΙ
ΦΟΙΤΗΤΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ
Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ “ΟΡΕΣΤΕΙΑΣ,,
ΚΑΙ ΑΙ ΝΥΚΤΕΡΙΝΑΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΛΟΚΑΙ
ΕΙΣ ΦΘΝΕΥΜΕΝΟΣ**

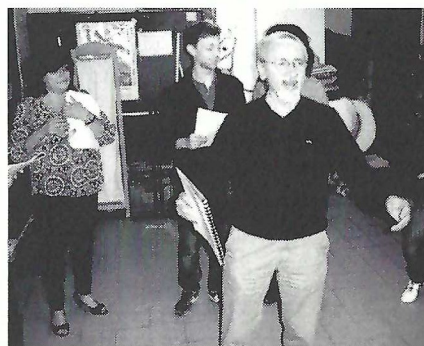
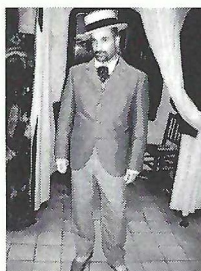
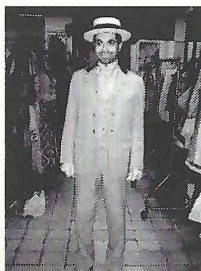
Τίτλος Εφημερίδας Εποχής

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Βρισκόμαστε στην Αθήνα του 1903. Η κυρά Μάρω, χήρα του γιατρού Κράλλη, νοικιάζει τα δωμάτια του σπιτιού της σε φοιτητές με τη βοήθεια του μπάρμπα Γιώργη, μακρινού της συγγενή, ώστε να μπορέσει να μεγαλώσει την μοναχοκόρη της Φανή. Μεταξύ των ενοικιαστών είναι ο Θάνος, φοιτητής της Ιατρικής ο Βάσος της Φιλολογίας, καθώς και ο “αιώνιος φοιτητής” γέρο Πλάτωνας, που τους διασκεδάζει αλλά και τους νουθετεί. Ο Τάσος Λούζης, φοιτητής της Νομικής έρχεται να νοικιάσει ένα άδειο δωμάτιο. Καθώς συζητά με την κυρα-Μάρω εμφανίζεται η Φανή με την οποία είναι κρυφά ερωτευμένος. Αμέσως δέχεται το δωμάτιο, προς μεγάλη ευχαρίστηση της Φανής, αφού και η ίδια είναι κρυφά ερωτευμένη μαζί του. Στη συνέχεια γνωρίζει και τους συγκατοίκους του καθώς και τις φίλες της Φανής με τις οποίες κάνουν όλοι παρέα. Συχνό αντικείμενο των συζητήσεών τους το γλωσσικό, αφού ο Τάσος είναι δημοτικιστής ενώ ο Θάνος, φοιτητής της Ιατρικής, υπέρμαχος της καθαρεύουσας.

Ο Τάσος προσπαθεί να εκφράσει τα αισθήματά του στη Φανή, που όμως, λόγω των δικών της αισθημάτων απέναντί του, είναι ρομαντικά διστακτική και δεν ανταποκρίνεται, όπως ο ίδιος θα ήθελε. Αντίθετα ο Θάνος και ο Βάσος του παρουσιάζουν μια εικόνα της Φανής διαφορετική γιατί χαριεντίζονται μαζί της, χωρίς να αντιλαμβάνονται την αφέλειά της. Η κατάσταση στεναχωρεί ιδιαίτερα τον Τάσο και ταυτόχρονα τον απογοητεύει. Ενώ η ατμόσφαιρα στην Αθήνα είναι τεταμένη λόγω του γλωσσικού με αφορμή την μετάφραση στη Δημοτική και παρουσίαση της Ορέστειας του Αισχύλου στο Βασιλικό Θέατρο και οι υπόλοιποι φοιτητές συμμετέχουν σε ταραχώδη συλλαλητήρια, ο Τάσος επιχειρεί να αυτοκτονήσει στο δωμάτιό του. Όμως αποτυγχάνει, γεγονός που λυτρώνει την Φανή που δεν έχει μπορέσει να τον αποτρέψει και ανακουφίζει και όλους τους άλλους που είναι ήδη αναστατωμένοι από τον τραυματισμό του Θάνου σε μεγάλη διαδήλωση των φοιτητών εναντίον της Ορέστειας.

Δέκα χρόνια μετά και αφού έχουν χωρίσει οι δρόμοι τους, ο Τάσος, που δικηγорεί στην Πάτρα, και η Φανή, που είναι πια δασκάλα, ξαναβρίσκονται, με πρωτοβουλία του Θάνου. Η νέα τους συνάντηση έχει στο επιθυμητό αίσιο τέλος.

Γρηγόριου Ξενόπουλου
“ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ”

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ/ΔΙΑΣΚΕΥΗ

Τάσος Νυχάς

ΣΚΗΝΙΚΑ

Christian Guilmin

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

COSTHEA

ΜΟΥΣΙΚΗ

Μάνος Νυχάς

ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΕΣ

Φανούρης Τρικίλης

ΣΤΙΧΟΙ

Μαρία Πατακιά

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ-ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ/ΑΦΙΣΑ

Αναΐς Νικολιάν

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΣΚΗΝΙΚΩΝ

Thierry Dupont

ΦΩΤΙΣΜΟΙ

Christian De Bruycker

ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΗΧΟΥ

Τριαντάφυλλος Σακαλίδης

ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ

Αγγελική Παναγιωτίδου

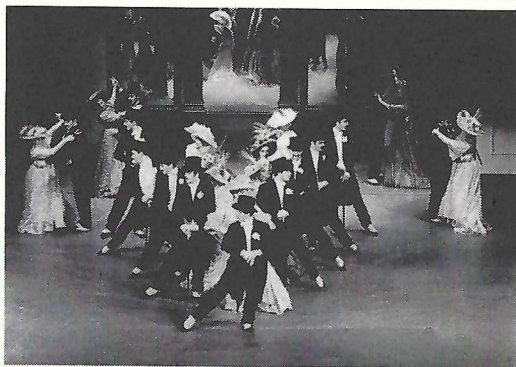
ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Βάσω Μαυροειδή/Αγαβνή Μπαγδικιάν

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

(με τη σειρά που εμφανίζονται στη σκηνή)

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΩΡΓΟΣ, ΓΕΡΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ	Απόστολος Ιωσκειμίδης
ΤΑΣΟΣ ΛΟΥΖΗΣ, ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ	Νίκος Χατζούδης
ΚΥΡΑ ΜΑΡΩ, ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΚΥΡΑ	Λίτα Καλογεροπούλου
ΦΑΝΤΣΑ, ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΑΡΣΑΚΕΙΑΣ	Μαριάννα Κολυβά
ΘΑΝΟΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ	Σταύρος Αβδούλος
ΒΑΣΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ	Πάνος Μιχαλέλης
ΚΩΣΤΑΣ ΠΕΡΙΣΚΕΛΙΔΗΣ, ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ	Αντώνης Λεοντίου
ΚΙΜΩΝ ΡΑΨΟΜΑΝΙΚΗΣ, ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΦΥΣΙΚΟΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗΣ	Κίμων Σπανούδης
ΚΟΥΛΑ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΑΡΣΑΚΕΙΑΣ	Άννα Κωνσταντάτου
ΑΓΓΕΛΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ, ΑΡΣΑΚΕΙΑΣ	Αγγελική Καλλιάνου
ΚΛΕΙΩ ΜΕΤΑΞΟΠΟΥΛΟΥ, ΑΡΣΑΚΕΙΑΣ	Νικολέττα Σακαλίδου
ΛΕΝΙΩ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΑΡΣΑΚΕΙΑΣ	Εύα Μπαξεβανίδη
ΠΛΑΤΩΝΑΣ, Ο "ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ"	Αντώνης Καστρισιανόνης

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

1934: Σκηνοθεσία Δημήτρη Ροντήρη, σκηνογραφία Κλεόβουλου Κλώνη. Τάσος: Νίκος Δενδραμής, Φανίτσα: Μαρία Αλκαίου, Θάνος: Αλέξης Μινωτής και κυρά Μάρω: Σαπφώ Αλκαίου

1941: Σκηνοθεσία Δημήτρη Ροντήρη, σκηνογραφία Κλεόβουλου Κλώνη. Τάσος: Νίκος Δενδραμής και Αλέκος Δεληγιάννης, Φανίτσα: Βάσω Μανωλίδου και Θάνος: Άρης Μαλλιαγρός, κυρά Μάρω: Σαπφώ Αλκαίου Μπάριμπα Γιώργος: Χριστόφορος Νέξερ, και Βάσος: Δημήτρης Χορν.

1948: Σκηνοθεσία Δημήτρη Ροντήρη, σκηνογραφία Κλεόβουλου Κλώνη, κοστούμια: Αντώνη Φωκά. Τάσος: Δημήτρης Χορν και Αλέκος Δεληγιάννης, Φανίτσα: Ελλη Λαμπέτη και Θάνος: Στέλιος Βόκοβιτς, Πλάτωνας: Γκίκας Μπινιάρης

1960: Σκηνοθεσία Σωκράτη Καραντινού, σκηνογραφία Κλεόβουλου Κλώνη, κοστούμια Αντώνη Φωκά. Τάσος: Δημήτρης Παπαμιχαήλ, Φανίτσα: Αντιγόνη Βαλάκου, Θάνος: Νίκος Τζόγιας, Μπάριμπα Γιώργος: Χριστόφορος Νέξερ και κυρά Μάρω: Μιράντα Μυράτ

1977: Σκηνοθεσία Στέλιου Παπαδάκη, σκηνογραφία και κοστούμια Σάββα Χαρατσίδη. Μουσική επιμέλεια Ολυμπία Κυριακάκη-Λουκίσσα. Τάσος: Κώστας Καστανάς, Φανίτσα: Τιτίκα Βλαχοπούλου και Θάνος: Τάκης Βουλαλάς

1991: Σκηνοθεσία Στέλιου Παπαδάκη, σκηνογραφία και κοστούμια Έντας Δημοπούλου. Τάσος: Θόδωρος Κατσαφάδος, Φανίτσα: Ματίνα Καρρά και Θάνος: Ηλίας Ασπρούδης

2000: Σκηνοθεσία Κώστα Τσιάνου, σκηνογραφία και κοστούμια Ρένας Γεωργιάδου, μουσική Γιούρι Στούπελ, χορογραφίες Φωκά Ευαγγελινού. Τάσος: Γρηγόρης Σταμούλης και Αλμπέρτο Φάις, Φανίτσα: Τζίνη Παπαδοπούλου και Εβίτα Ζημαλή και Θάνος: Λαέρτης Μαλκότσης και Γιάννης Στόλλας

ΣΥΝΤΟΜΟ ΓΚΡΟΠΛΑΝ ΣΤΟΥΣ «ΦΟΙΤΗΤΕΣ»

Οι «Φοιτηταί» καταλαμβάνουν το χρονολογικό μέσον της εκτεινόμενης σε πολλά χρόνια δραματουργίας του Ξενόπουλου και από μιά άποψη, συνδυάζουν και τις δύο τάσεις της: αυτήν προς το σοβαρό θέατρο πρόζας και εκείνη προς την κομεντί, τη φαρσική κωμωδία και το ελαφρύ αισθηματικό δράμα. Μιά τέτοια διασταύρωση προκαλεί μερικές φορές και αμφιβολίες για την ιδεολογική φυσιογνωμία του έργου. Είναι ένα ελαφρύ αισθηματικό δράμα ή μια αισθηματική κωμωδία; Ο Ξενόπουλος ανάμεσα στις άλλες κριτικές της εποχής αναφέρει και μια δήθεν μομφή που του έγινε, ότι το κείμενο έχει στοιχεία λιμπρέτου για οπερέτα -κάτι που θεωρεί έπαινο για το έργο του. Ο ίδιος αρκείται πάντως να το χαρακτηρίσει «κομμάτι (pièce) σύγχρονης ζωής». Και είναι ένα κομμάτι με παρωχημένη θεματική, αλλά αριστοτεχνικά διαγραμμένο, υπολογισμένο στις λεπτομέρειες με ζωντανούς διαλόγους και πειστικές ψυχογραφίες με σφιχτοδεμένη δομή, απέριττο, αβίαστο στην εξέλιξή του και ευρηματικό στις κωμικές του σκηνές.

Εκείνο δε το στοιχείο που ξεχωρίζει περισσότερο είναι η συμμετρία στους σχηματισμούς της πλοκής: ο πιο ευαίσθητος φοιτητής ο πιο ευάλωτος είναι και αυτός που επιβάλλει ουσιαστικά τις απόψεις του. Αυτός τυχαίνει να είναι και ο δημοτικιστής της παρέας. Ο καθαρευουσιάνος, ο οποίος κινεί τα νήματα στην αρχή του έργου, αποφασίζει να κατέβει στο πεδίο της γλωσσικής διαμάχης γύρω από την μεταφρασμένη Ορέστεια. Ο δημοτικιστής που λίγο λίγο κερδίζει το ενδιαφέρον, παρουσιάζεται επιπλέον ερωτευμένος παράφορα, για να κερδίσει έτσι όλη την προσοχή των θεατών. Οι πυκνές σκηνικές οδηγίες υποστηρίζουν αρκούντως αυτήν την μετατόπιση του βάρους. Όταν πάλι έρχεται η ώρα της έξοχης σκηνής με τους απαγγελόμενους στίχους, οι οδηγίες προκαλούν έναν σπάνιο ρυθμικό βηματισμό, με υποβλητικότητα στην αρχή του σολωμικού Λάμπρου και με ένταση των τόνων στο τέλος του. Η ίδια φροντίδα για τη συμμετρία υπάρχει και στην ανάπτυξη, των δύο θεμάτων, της γλωσσικής ιδεολογίας και του έρωτα -και τα δύο γνωρίζουν, κατα τον επίλογο, την ύφεση για να μπορέσει έτσι να αναφανεί το ισχυρότερο απο τα δύο, ο έρωτας που αναζωπυρώνεται μέσα απο τις στάχτες των δέκα ετών.

(από το Πρόγραμμα της παράστασης του Εθνικού Θεάτρου το 2000, σε σκηνοθεσία Κώστα Τσιάνου).

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Το 1984, Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνον από αγάπη για το θέατρο αλλά και από ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη.

Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνον όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρνει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ' εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς. Μεταξύ αυτών έλλειψη χρόνου, έλλειψη μέσων, έλλειψη εγκαταστάσεων. Όμως, η ομάδα συνεχίζει γιατί το θέατρο είναι μια ιδιόμορφη καλλιτεχνική έκφραση με ξεχωριστή γοητεία που δεν διαρκεί μόνο όσο είναι ζωντανή η παράσταση, αλλά και πολύ αργότερα με τις αναμνήσεις που μας μεταφέρουν σε άλλες εποχές, σε άλλα πρόσωπα, σε άλλες καταστάσεις -κάποτε σ'εμάς τους ίδιους.

Η ομάδα

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΜΑΣ

1. Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
2. Εσωτερικές Ειδήσεις, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
3. Εκκλησιάζουσες, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
4. Νταλικά, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
5. Φαύστα, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκιλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
6. Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
7. Τα μονόπρακτα: Ο θάνατος του Περικλέους, του Δ.Κορομηλά και Αίτηση σε γάμο, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
8. Θεσμοφοριάζουσες, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
9. Άντε Γεια, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
10. Ο τοπικός παράγων, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
11. Μάνα, μητέρα, μαμά, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
12. Ματίας ο Πρώτος, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
13. Το Ενυδρείο, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες
14. Ο κήπος με τα χελιδόνια, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997, Λουξεμβούργο
15. Ο Σιμιγδαλένιος, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες.
16. Ο μπαμπάς ο πόλεμος, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
17. Λόγω φάτσας, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
18. Αντζελίνα η Σταχτοπούτα, της Κάμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
19. Χρυσοβεργαής και Ηλιοτάτη, λαϊκό παραμύθι σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
20. Μπαμπάδες με ρούμι, των Ρέππα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
21. Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάριμπα Λινάρδος, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά,

Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες

22. Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
23. Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
24. Βαβυλωνία, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες
25. Το Όνειρο του Δωδεκάμερου, του Γεωργίου Θεοτοκά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες
26. Το Λουμπάγκο, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες
27. Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων, σε θεατρική μεταγραφή του ομώνυμου μυθιστορήματος της Μυρτώς Κοντοβά και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες
28. Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας, του Πασχάλη Τσαρούχα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2005, Βρυξέλλες
29. Ο Γενικός Γραμματεύς, του Ηλία Καπετανάκη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Ιούνιος 2005, Βρυξέλλες
30. Η Φεγγαρολούλουδη, σε διασκευή από τις “1000 και μια νύχτες” και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2006, Βρυξέλλες
31. Τραγουδι για δύο, της Νάνσυ Πασκάλ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2007, Βρυξέλλες
32. Ψόφιοι Κοριοί, Ο Φώντας, Το Υπόστεγο, τρία μονόπρακτα του Μήτσου Ευθυμιάδη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 2007, Βρυξέλλες
33. Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας, του Σαίξπηρ σε διασκευή Γιάννη Καλατζόπουλου και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2008, Βρυξέλλες
34. Το Πέναλτι, του Γιώργου Παλούμπη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 2009, Βρυξέλλες
35. Ερωτόκριτος, του Βιτσέντζου Κορνάρου, σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2009, Βρυξέλλες
36. Μια συνάντηση κάπου αλλού, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2010, Βρυξέλλες
37. Εχθροί εξ αίματος, του Αρκά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 2010, Βρυξέλλες
38. Ο Υπάλληλος, του Μ. Χουρμούζη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2011, Βρυξέλλες
39. Desperados, του Γ. Ηλιόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2011, Βρυξέλλες
40. Τα Λουλούδια στην Κυρία - DESTINY, του Άκη Δήμου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2012, Βρυξέλλες

Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο “Νταλικά” στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της “καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου” (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.

